

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. гр. Хасково, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Нели Д. Иванова

при участието на секретаря Цветелина Хр. Станчева
като разгледа докладваното от Нели Д. Иванова Гражданско дело №
20235640101294 по описа за 2023 година

Предявени са от Е. С. М. с ЕГН:***** с постоянен адрес
гр.*****, със съдебен адрес гр.София, бул.”Александър
Стамболийски“ №125-2, ет.5, офис 53, еднолично адвокатско дружество
„Д.М.“, Булстат 177492004, представлявано от адв. Д.М.М. , против
„Макроадванс“ АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление
гр.София, район „Средец“, ул.”Г.С.Раковски” №147, ап.14, представляван от
Виктор Георгиев Сергиев, обективно съединени иски с правно основание
чл.26, ал.1 и чл.55, ал.1 от ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 01.02.2021г. сключил с ответното дружество
договор за потребителски кредит от разстояние №121929. В договора
страните уговорили основните параметри на правоотношението : размерът на
заема от 500лв. със задължение да бъде погасен за 30 дни. Посоченият размер
на годишната лихва бил 41%, а размерът на годишния процент на разходите
– 49,65%, размерът на общата сума, която следвало да върне ищеца била
638,88лв.

В чл.14 от процесния договор било уговорено, че кредитополучателят
дължи неустойка с обезщетителен характер, в случай че не представи
обезпечение, съгласно реда и условията на чл.24 от договора. Неустойката
била в размер на 13,80лв. плюс 0,800% от усвояния размер на кредита за
първия ден на забава и 0,800% от усвояния размер на кредита за всеки
следващ ден, за който кредитът не е обезпечен. В чл.24 било уговорено, че в
срок до три дни от сключване на договора кредитополучателят следвало да
предостави поръчител, физическо лице, с брутен доход поне 1400лв. и др.

Съгласно погасителния план, на ищеца била начислена месечна неустойка в размер на 121,80лв., тъй като не представил в срок надлежни поръчители или друг вид обезпечение, посочени в процесния договор, като общата сума, която следвало да бъде заплатена по договора била в размер на 638,88лв. за 30 дни.

Целта на заема била за задоволяване на лични нужди, поради което ищецът притежавал качеството потребител, т.е. към договора били приложими ЗПК и ЗЗП.

Според ищеца, така уговорената клауза за неустойка в чл.14 от договора била нищожна, поради противоречие с добрите нрави /чл.26 ал.1 предл.3 от ЗЗД/ и поради това, че била уговорена при неспазване на нормите на чл.11, чл.19 ал.4 от ЗПК във връзка с чл.22, както и по чл.143 ал.1 от ЗЗП.

На следващо място така уговорената неустойка излизала извън присъщите ѝ обезщетителна, обезпечителна и санкционна функции и на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД била нищожна. Налице било и заобикаляне на закона по смисъла на чл.26 ал.1 пр.2 от ЗЗД на разпоредбата на чл.33 ал.1 от ЗПК. В нея се предвиждало, че при забава на потребителя, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което обаче не произтичали вреди.

Клаузата на чл.14 от договора била изцяло неравноправна и нищожна на основание чл.143 ал.2 т.5 от ЗЗП. Същата задължавала потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка. Тази клауза не била индивидуално уговорена, съгласно чл.146 от ЗЗП.

Независимо от изложените съображения ищецът счита, че са налице основания целият договор за потребителски кредит да се приеме за недействителен, което по същество водило до недействителност и на самата неустоечна клауза.

Погрешно бил посочен и годишния процент на разходите и общата дължима сума по кредита.

Предвид гореизложеното се иска постановяване на решение, с което да се приеме, че са налице пороци, обуславящи нищожността на клаузата в чл.14 от договор за паричен заем №121929, сключен между страните, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 121,80лв., както и да бъде осъден ответника на основание чл.55 ал.1 от ЗЗД да заплати на ищеца сумата от 10лв. частичен иск от общи 121,80лв., представляваща недължимо платена сума по същия договор, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира отговор на исковата молба, като намира исковете за недопустими. Твърди, че ищецът изплатил заема в гратисния период, тъй като договора бил сключен при преференциални условия, поради което не му били начислени, нито били

платени лихви и неустойки, а само главницата. Ето защо, намира така предявените икове за недопустими и счита, че следва да се прекрати производството по делото.

В случай, че се приемат за допустими иковете се иска тяхното отхвърляне като неоснователни по подробно изложените в отговора съображения.

Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение претендирано от ищеца. Прави искане за задължаване на ищцовата страна да предостави банкова сметка, по която да бъдат заплатени разносните, в случай, че бъдат присъдени такива.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установена следната фактическа обстановка:

На 01.02.2021г. между страните е сключен договор за потребителски кредит №121929, по силата на който ищецът е получил в заем сумата от 500лв., ГЛП в размер на 41% и ГПР 49,65%. Към договора е приложен погасителен план, представени са СЕФ и общи условия за предоставяне на потребителски кредити на физически лица от *****, разписка за извършено плащане на заемната сума на 25.02.2021г. По делото са приложени и разменените електронни писма между страните по повод на изплащане на заета сума от ищеца на ответното дружество.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, във връзка с чл.22 от ЗПК, вр. с чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, с който се иска прогласяване нищожността на неустоечната клауза, предвидена в договора за потребителски кредит, сключен между страните, съдът намира за допустим. Разгледан по същество, същият е изцяло основателен като съображенията за това са следните:

Несъмнено изхождайки от предмета и страните по процесния договор - физическо лице, което при сключване на контракта действа извън рамките на своята професионална компетентност и финансова институция по смисъла на чл.3, ал.1 ЗКИ, предоставяща кредита в рамките на своята търговска дейност, съдът приема, че процесният договор има характеристиките на договор за потребителски кредит, чиято правна уредба се съдържа в действащия ЗПК, в който законодателят предявява строги изисквания за формата и съдържанието на договора за потребителски кредит, уредени в глава трета, чл.10 и чл.11.

СЕС многократно е подчертавал, че националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в обхвата на Директива 93/13 и по този начин да компенсира неравнопоставеността между потребителя и доставчика, като аргументи в този смисъл са изложени в редица решения.

Съдът намира, че уговорената в договора за заем неустоечна клауза в чл.14 е нищожна. На първо място тя накърнява добрите нрави. При тази преценка следва да се изхожда преди всичко от характерните особености на

договора за заем и вида на насрещните престации. В случая неустойката обезпечава изпълнението не на основното задължение по договора, а именно връщането на заетата сума и заплащане на възнаградителна лихва, а акцесорно такова - представянето на обезпечение, т.е. дължи се независимо от изпълнението на главното, като включването на размера ѝ в общите разходи по кредита води до значително увеличение на дължимата за връщане сума в сравнение с отпуснатата сума по кредита. Ето защо, следва извода, че уговорена по този начин, тя излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, създава условия за неоснователно обогатяване на едната страна за сметка на другата и нарушава принципа за справедливост. От друга страна евентуалните вреди, които ще се компенсират с процесната клауза, са съизмерими с риска от необосновано кредитиране на неплатежоспособно лице. В чл.16 ал.1 от ЗПК, обаче е предвидено задължение за кредитора да оцени кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчна информация.

При това положение се налага извод, че тя е в противоречие с целта на тази законова разпоредба, тъй като с нея на практика се прехвърля риска от неизпълнение на вмененото от законодателя на кредитора-търговец задължение да провери платежоспособността на потребителя-длъжник върху последния. Също така се вменява на длъжника задължение да осигури обезпечение след като заемът е отпуснат, а ако не го направи, задължението му нараства значително, което благоприятства достигането на свръхзадължнялост, което е допълнителен аргумент за противоречието ѝ с добрите нрави.

Процесната клауза е неравноправна и съгласно чл.143 ал.2 т.5 от ЗЗП, според която разпоредба неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е и уговорка, която го задължава при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Ето защо, на основание чл. 146 ал.1 от ЗЗП и доколкото няма данни да е индивидуално уговорена, тази клауза е нищожна, поради което произтичащото от нея вземане е недължимо от потребителя-длъжник по договора за заем. На следващо място, с уговарянето на такива клаузи, се заобикаля и законът – чл.33, ал.1 ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е константна. Отделно от това следва да се отбележи, че непредставянето на обещани обезпечения (когато същите са били реално очаквани от кредитора), съобразно разпоредбата на чл.71 ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредиторът променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с

предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Това навежда на извод, че нито една от страните не е имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл.71 ЗЗД, при непредставено обезпечение. Ако кредиторът е държал да получи обезпечение е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приеме, че страните са допускали възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не са типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а напротив – договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

Съгласно чл. 2 ЗПК, целта на закона е да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. Един от аспектите на отговорно поведение на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит е задължението на кредиторите преди сключването на договор за кредит да направят оценка на кредитоспособността на потребителя – аргумент от чл. 8, § 1 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на директива 87/102/ЕИО на Съвета и чл. 16, ал. 1 ЗПК. Следователно с подобни клаузи за предоставяне на обезпечение, за неустойка за липса на такова, чрез икономически средства кредиторите прехвърлят тежестта от неизпълнението на задължението за проверка на кредитоспособността на потребителя на С.я него, тъй като чрез тях се обезпечават евентуалните неблагоприятни последици от неизпълнението на договора за потребителски кредит поради поведението на кредитора. Подобни клаузи са във вреда на потребителя, не отговарят на изискванията за добросъвестност и водят до неравновесие между правата и задълженията на потребител и търговец. Съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП, неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Ако клаузите са били изготвени предварително, се счита, че същите не са уговорени индивидуално, тъй като потребителят не е имал възможност да въздейства върху съдържанието им. Точно такъв е настоящият случай. Общите условия са били изготвени предварително, без да бъде предоставена възможност на потребителя да уговаря тяхното съдържание.

Общата потребителска закрила по чл.146 ал.1 ЗЗП, вр. чл.24 ЗПК, предвижда, че неравноправните клаузи в договори между потребители и търговци са нищожни, като е обусловена от две предпоставки: потребителски характер на договора и липса на индивидуално договаряне, доколкото въведената като общо правило за всички държави от ЕС система на защита се основава на идеята, че потребителят е в положение на по-слаба страна спрямо доставчика (включително и при финансова услуга), от гледна точка както на

преговорните си възможности, така и на степента си на информираност. В конкретния случай, съдът приема, че начинът на договаряне категорично изключва формиране на волята на страните по всяка една от клаузите на договора, част от които са и във вреда на потребителя, нарушават значително равновесието между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя и не отговарят на изискването за добросъвестност /чл.143 ЗЗП/. В случая съдът намира за недоказано, клаузите на процесния договор за кредит да са били индивидуално уговорени с ищеца, за да е приложимо спрямо тях изключението по чл.146 ал.1 ЗЗП. Напротив, налага се извод за стандартизирани действия по сключване на договора, без възможност за същите да влияят на съдържанието на клаузите, т.е. касае се за такива, подготвени предварително - типови и стандартно предлагани на клиентите на заемодателя за съответния вид кредит /чл.146 ал.2 ЗЗП/. При позоваване на неравноправен характер на договорна клауза от потребител или при служебна проверка от съда за евентуално неравноправен характер на клауза от потребителски договор, съгласно решение № 23/07.07.2016 г. по т.д. № 3686/14 г. на ВКС, I т.о., търговецът или доставчикът следва да установи индивидуалното уговаряне на оспорената клауза, като само обстоятелството, че договорът е подписан, е без значение във връзка с дължимата от съда защита на потребителя. Ако посоченото обстоятелство - подписване на договора от потребителя, би освобождавало търговеца от задължението да докаже, че клаузите са били индивидуално уговорени, това поначало би имало за последица изключване на защитата при всички потребителски договори. Индивидуално уговорена клауза по смисъла на чл.146 ЗЗП е клауза в потребителски договор, която не е била изготвена предварително от търговеца или доставчика, или дори и да е била изготвена предварително, потребителят е могъл да изрази становище по нейното съдържание, доколкото при достатъчно информиран избор, я е приел. В случая обаче по вече изложените съображения ищецът не е разполагал с такъв избор. В изложениия смисъл е и напр. решение № 98/ 25.07.2017 г. по т.д. № 535/ 2016 г., ТК, I т.о. на ВКС.

Поради гореизложените съображения съдът намира предявения иск за обявяване нищожността на неустоечната клауза в договор за потребителски кредит №121929 от 01.02.2021г. за основателен и счита, че следва да бъде уважен изцяло.

Предявения иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД за връщане на сумата от 10лв. – частичен иск от общия размер 121,80лв., представляваща недължимо платена сума по договора за потребителски кредит съдът намира за допустим, но разгледан по същество същият се явява неоснователен.

Предвид изложените съображения относно нищожността на неустоечната клауза на процесния договор за потребителски кредит, съдът намира и клаузите от процесния договор относно ГЛП и ГПР също за нищожни, като неравноправни и неиндивидуално уговорени /чл.146 ал.1, вр. чл.143 т.9 и 18, вр.чл.147 ЗЗП, вр. чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр. чл.24 ЗПК/. Тези клаузи са толкова съществени за процесния договор за потребителски кредит, че тяхната неравноправност води до нищожност на целия договор - чл.146

ал.5 ЗЗП. Съгласно чл.26 ал.4 ЗЗД, нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителните правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части. В случая не е налице нито една от тези две хипотези - нищожните клаузи на процесния договор относно определянето на ГЛП и ГПР да бъдат заместени по право от повелителни норми на закона или договорът за кредит да се сключи и ако в него не са включени тези клаузи. Като се изходи и от характера на този договор, който е възмезден, включването на клаузи за договаряне на лихвен процент по кредита и ГПР по него е въведено като изрично изискване в чл.11 ал.1 т.9 и 10 ЗПК. Предвид на това, в случая не е приложима нормата на чл.26 ал.4 ЗЗД и нищожността на посочените по-горе клаузи на процесния договор обуславя недействителността му като цяло.

Освен гореизложеното, според настоящия съдебен състав е налице недействителност на процесния договор за потребителски кредит и на основание ЗПК, поради което и доводите на ищеца в тази насока се явяват напълно основателни. Клаузите от процесния договор относно ГЛП и ГПР съдът намира за нищожни и на основание чл.21 ЗПК. Не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Разпоредбата сочи, че договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съобразно §1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, неустойки, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. Предвид изложеното, следва, че в ГПР е необходимо да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи.

Ето защо, процесният договор се явява изцяло нищожен, но доколкото

не е предявен иск за обявяване на целия договор за нищожен, а е направено само под формата на възражение от ищеца, съдът разглежда недействителността на договора само в мотивите на настоящия съдебен акт. В допълнение следва да бъде посочено във връзка с процесния договор, че в същия е предвиден размер на годишния процент на разходите в допустимите от закона граници под 50 %. Въпреки това настоящият съдебен състав не счита, че императивната норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК е спазена. Мотивите за този извод се основават на легалната дефиниция, дадена в § 1, т.1 от ДР на ЗПК, за понятието "общ разход по кредита за потребителя" - това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Следователно, когато потребител извърши разходи за допълнителна услуга, ако тя е свързана с договора за кредит и предпоставя сключването му, тези разходи следва да бъдат включени в годишния процент на разходите, вкл. и с оглед изложеното по-горе по отношение на неустойката. В настоящите случаи предвидената сума за неустойка не е включена в годишния процент на разходите, с което е постигнато заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

По недействителен договор се дължи само чистата сума, получена като главница от кредитополучателя. Доколкото в случая от представените от ответника справки за извършени плащания по процесния договор, разписката за извършено плащане от 25.02.2021г. и изпратеното нарочно писмо от кредитодателя до кредитополучателя, че са погасени напълно задълженията на последния по договора за потребителски кредит №121929 следва извода, че ищецът е заплатил на ответника само сумата от 500лв. Тази сума се равнява на получената от него заемна сума, т.е. налице е изплащане само и единствено на главницата по договора. Въпреки дадените указания в тази насока и предоставената възможност ищецът не ангажира доказателства, от които да се установи, че е изплащал други суми по процесния договор за кредит извън заплатената от него главница, която несъмнено се дължи дори и по недействителен договор. При тези данни по делото предявения иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД се явява изцяло неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и основателността на предявения установителен иск за нищожност на неустоечната клауза на договора за потребителски кредит и съответно неоснователността на предявения осъдителен иск за връщане на недължимо платена сума по същия договор следва да бъде осъден ответника да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 50лв. държавна такса, както и на неговия пълномощник адв.Д.М. 480лв. адвокатско възнаграждение с ДДС за осъществено от него

процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено според вида и размера на иска и по правилата на чл.38 ал.2, вр. ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДв./, вр. чл.2, ал.5 и чл.7, ал.2, т.1 и § 2а от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съответно следва да бъде осъден ищеца да заплати на ответника направените от него разноски по отхвърления осъдителен иск в размер на 360лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА неустоечната клауза, предвиждаща заплащане на неустойка в случай на непредоставяне на обезпечение по чл.14 от Договор за потребителски кредит №121929, сключен на 01.02.2021г. между Е. С. М. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.***** и „Макроадванс“ АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.”Г.С.Раковски” №147, ап.14, представляван от Виктор Георгиев Сергиев, на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, във вр. чл.22 от ЗПК, вр. с чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, и поради нарушение на чл.19, ал.4 ЗПК, вр. чл.21, ал.1 ЗПК.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД от Е. С. М. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.*****, против „Макроадванс“ АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.”Г.С.Раковски” №147, ап.14, представляван от Виктор Георгиев Сергиев, за сумата от 10лв. – частичен иск от общо 121,80лв., представляваща недължимо платена сума по договор за потребителски кредит №121929, сключен на 01.02.2021г. между страните, като неоснователен.

ОСЪЖДА „Макроадванс“ АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.”Г.С.Раковски” №147, ап.14, представляван от Виктор Георгиев Сергиев, да заплати на Е. С. М. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.*****, направените по делото **разноски** в размер на **50лв.**, съобразно уважената част от исковите претенции.

ОСЪЖДА „Макроадванс“ АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.”Г.С.Раковски” №147, ап.14, представляван от Виктор Георгиев Сергиев, да заплати на еднолично адвокатско дружество „Д.М.“, Булстат 177492004, представлявано от адв.Димитър Мирославов Милев, с адрес гр.София, бул.”Александър Стамболийски“ №125-2, ет.5, офис 53, **адвокатско възнаграждение** по делото, на основание чл.38 от ЗА, в размер на **480лв.**

ОСЪЖДА Е. С. М. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.***** да заплати на „Макроадванс“ АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Средец“, ул.”Г.С.Раковски”

№147, ап.14, представляван от Виктор Георгиев Сергиев, направените по делото **разноски** в размер на **360лв.**, съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /П/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: А.Б.